

ILONKA

ILONKA BÁLBA MEGY. (Lásd a 38. lapon.)

3. szám. — 1876.

Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.

X. kötet.

KLÁRI NÉNI NÖVENDÉKEI.

— Elbeszélés. —

(II. Folyt.)

kocsis a lovak közé csapott s a kocsi sebesen elrobogott. Gyönyörű nyári nap volt, az ut szép vidékeken vezetett végig s nemsokára erdős, regényes hegységek közé jutottak. A változó tájak, az utazás érdekessége még Rózsikát is fölvidíták kissé, Zsiga pedig kiülve a kocsishoz a bakra, még azzal is mulatott, hogy néha-néha, mikor szép egyenes uton haladtak, kezébe kapta a gyepelőt és hajtotta a lovakat.

Már esteledni kezdett, midőn végre elértek a faluba, hol Klári néni lakott. Csinos ház előtt állt meg a kocsi s amint a kapun bementek, Zsiga nagy örömmel kiáltott föl.

— Jaj beh gyönyörű kerteeske! Milyen szép udvar!

A tornáczon egy öreges asszony fogadta őket, Dorka asszony. Ez olyan mindenforma asszony volt Klári néni házánál: szakácsné, szobalány, házfelügyelő, gazdasszony egy személyben. Harmincz esztendő óta volt már a házban és mint hű öreg cselédet, Klári néni nagyon szerette őt. Most hogy Klári néni a gyermekekkel a tornác felé közeledett, Dorka ugyancsak furcsa arczot vágott; nem tudta mire vélni Zsiga és Rózsika megjelenését.

— No, Dorka, itt vagyok, megjöttem, szólta Klári néni. Látja, hoztam két vendéget is, ezek a mi gyermekeink lesznek ezentul.

Dorka nagyon furcsán nézett a két kis vendégre, bajos volna megmondani,

valjon mosolyogni akart-e vagy boszankodni? De nem maradt ideje gondolkodni, valjon szívesen fogadja-e az új lakótársakat vagy sem, mert Klári néni csakhamar ismét így szólt:

— Készített-e már valami jó vacsorát, Dorka? Nagyon éhesek vagyunk ám!

Ezt már szerette hallani Dorka, mert sütni-főzni nagyon szeretett. Sietett is a konyhába és most már csak arra volt gondja, hogy jó vacsorát készítsen. Ez alatt pedig Klári néni bevezette új növendékeit a házba s ott mindjárt el is helyezte őket.

— Te, Rózsika, itt fogsz lakni velem a nagy szobában, te pedig Zsiga itt ebben a kis szobában, ez épen ilyen fiúnak való, szólta Klári néni. Remélem, békében és meglegedésben fogunk itt egymással élni.

Ekképen történt, hogy Klári néni két növendékkel tért haza ünnepi látogatásából. Hanem rektor uramnak mintha mégis lett volna egy kis igazsága, mikor azt mondta, hogy Klári néni talán nem gondolta meg eléggé, mire vállalkozik; mert amint a napok és hetek multak, mindinkább kitünt, hogy Zsiga barátunk ugyancsak garabonczás diák, akivel meggyül baja az embernek.

Zsiga, aki már nem volt egészen kis fiu, nem volt rossz szívé, csak nagyon önféjü és hozzá meggondolatlan. E mellett nagyon szerette a bolondos csinyeket is és ezekkel sok mulatságot, de sok bajt is okozott magának és másoknak.

Egy-két nap mulva Zsiga már egészen otthon volt a háznál. Bejárta az udvar, a kert minden zugát, fölmászott a

fára, a háztereket s mindenfelé járni Rózsikát.

Egy nap játszott, midőn az öreg Dorka mérges lehetetlen nyenyé szidkozott. Zsiga persze

— No m

— Ejh,

szörnyűség! Megint az a s. Minap ijesztg a tyukjaimat szontalan fatyukasztotta a reczben . . . es

Zsiga ha tudott hová le

— No ez

Hahaha! És nem ismerni,

— Szere az kellene! akivel nem bi Majd adna csak Bertökk

Már abb

az öreg Dorka ban, de az eg több olyan vá lei derék, bec sokat busulta büntették, ma jó utra térten ép oly kevese Már körülbel sem lehetett r

fára, a háztetőre, ismerte a szomszédokat s minden este tudott valami újat mesélni Rózsikának.

Egy napon Zsiga ismét az udvaron játszott, midőn az udvar hátsó részéből az öreg Dorka szavát hallotta; nagyon mérges lehetett Dorka asszony, mert szörnyen szidkozódott és dult-fult mérgében. Zsiga persze rögtön ott termett.

— No mi a baj, Dorka?

— Ejh, hagyjon békében! Ez mégis szörnyűség! Fogadni mernék, hogy ezt megint az a semmirevaló Bertók tette! Minap ijesztgetett, hogy megbabonázza a tyukjaimat és hogy igaza legyen, a haszontalan fattyu ide lopózott, mind kilyukasztotta a friss tojásokat a tyukketreczben . . . csupa üres tojáshéj van itt!

Zsiga hangos kacajra fakadt s alig tudott hová lenni nevéttében.

— No ez pompás tréfa, mondhatom! Hahaha! És ki az a Bertók? Szeretném ismerni, nagy kópé lehet.

— Szeretné ismerni? No még csak az kellene! Egy haszontalan naplopó, akivel nem bír sem az apja, sem az anyja. Majd adna Klári néni Zsiga urfinak, csak Bertókkal kössön barátságot.

Már abba bizony teljesen igaza volt az öreg Dorkának, hogy az egész faluban, de az egész környéken is alig volt több olyan vásott fiu, mint Bertók. Szülei derék, becsületes emberek voltak és sokat busultak is a rossz fizető miatt; büntették, majd szép szerivel akarták jó utra téríteni, de Bertókon a szép szó ép oly keveset fogott, mint a büntetés. Már körülbelül tizenhat éves volt s még sem lehetett rábírní, hogy akár tanuljon,

akár valami más munkához lásson. Örök-ké csavargott, rossz csinyeken törte a fejét s ha épen valami nagyon nagy bajt okozott, hogy félnie kellett a büntetéstől, akkor egyszerre eltűnt a faluból s hetekig, hónapokig kóborolt, míg végre ismét visszakerült és folytatta régi életét. Ha egyebet nem tehetett, legalább megbosyantotta az embereket gonosz tréfákkal, mint most épen szegény Dorkát a tojásokkal.

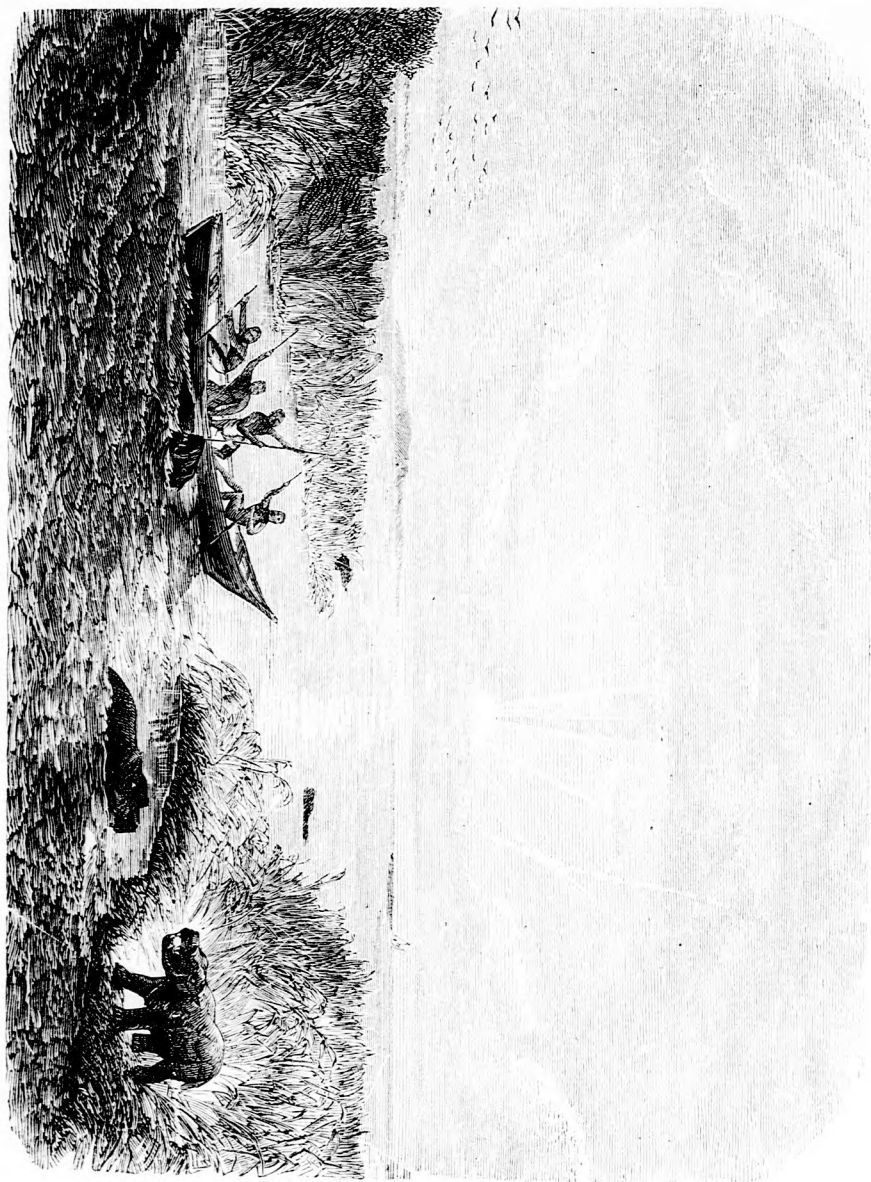
Zsigának azonban, ki maga is pajkos és könnyelmű fiu volt, roppantul tetszett ez a tréfa s szeretett volna Bertókkal megismerkedni. Nem is telt bele sok idő s már jó pajtások voltak, együtt kószáltak erdőn-mezőn és Bertók, ki jóval nagyobb és erősebb volt, kedvét találta abban, hogy Zsigát mindenféle haszontalan csinyekre rátanítsa.

Klári néni és Rózsika ugyancsak csodálkoztak, mért szeret Zsiga annyira kívül lenni a házból, hol jár gyakran órahosszat s honnan tér haza oly porosan, tépett ruhával. Klári néni többször intette is:

— Kedves fiam, azt nem bánom, ha szabad óráidban sétálsz, játszol a mezőn; de vigyázz, valami rossz társaságba ne keveredjél. Szerencsétlenné tennéd magadat s nagy szomorúságot okoznál nekem és Rózsikának.

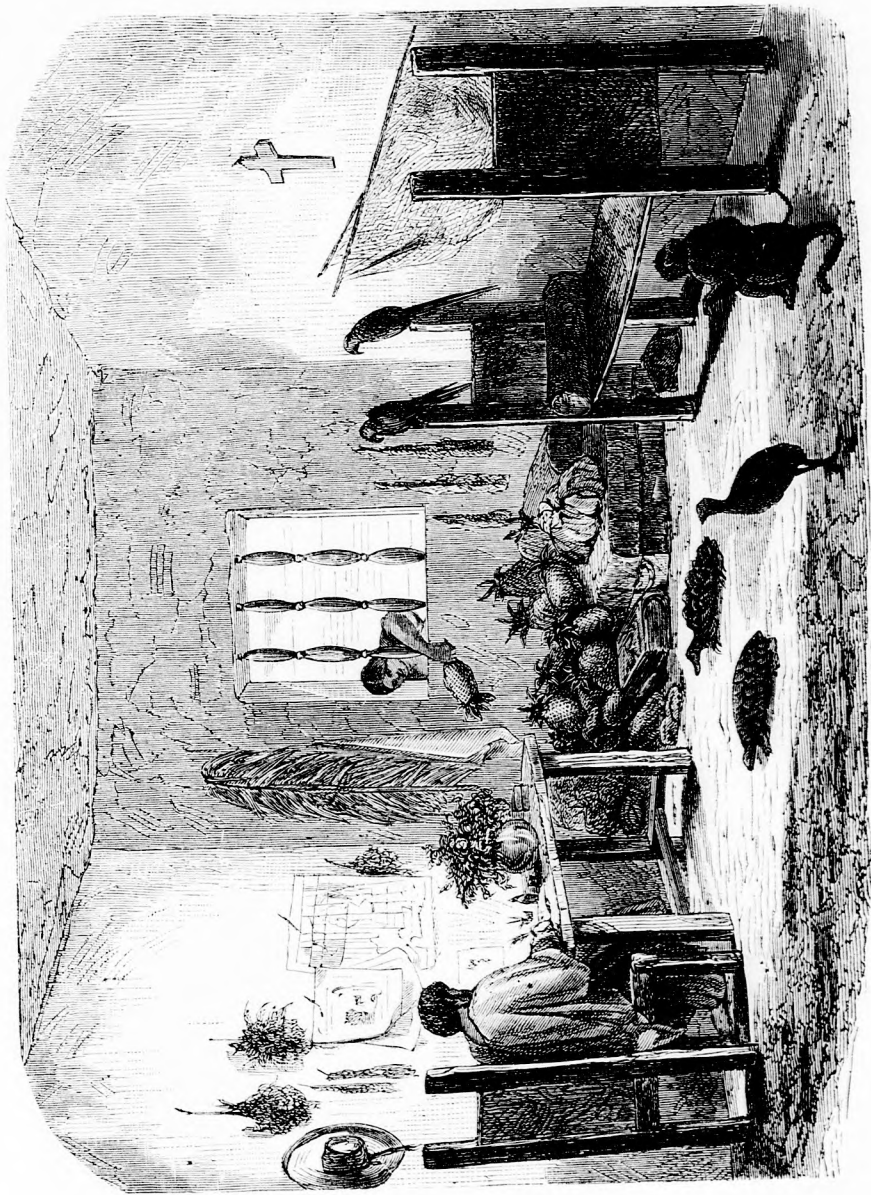
Zsiga szentül állította, hogy ő nem követ el semmi rosszat és idáig valóban nem is tett semmit, amiért valami nagy megrovást érdemelt volna. Meg sem foghatta, mért tartják az emberek olyan rossz fiunak azt a Bertókot? Aztán, ha

(Folytatása a 38. lapon.)

A FORRÓ ÉGŐV ALATT: I. A tó partján. (Lásd a 46. lapon.)

A FORRÓ ÉGŐV ALATT: II. A szobában. (Lásd a 46. lapon.)

(Folytatása a 35. laphoz.)

igazuk van is, mért ne lehetne vele játszani, mikor Bertók mindig olyan jó tréfákat tud, mikor ő legjobban ismeri az egész vidéket, s minden madárfészket? Ha pedig valami gonoszságot akarna Bertók elkövetni, gondolá Zsiga, van nekem annyi eszem, hogy nem engedem magamat elesébbíttatni.

Mialatt Zsiga ekként igen veszedelmes utra: rosztársaságba lépett, Rózsika mindenkép rajta volt, hogy legalább részben meghálálja Klári néni jóságát. Nehány nap alatt már egészen otthon volt a házban, tudta Klári néninek, sőt az öreg Dorkának is minden szokását, minden dolgát s ügyesen segített mindenben; olyan talpraesett kis gazdasszony lett, hogy Klári néni csakhamar mindent reá bízott, Dorka asszony pedig egyszerre csak azt vette észre, hogy fél annyi dolga sincs többé a ház körül, mint azelőtt. Mikor pedig a háztartás körül nem volt dolog, akkor Rózsika leült Klári néni mellé a varrósztalhoz év varrogatott. Ilyenkor azonban rendszeren hallgatag volt s addig-addig gondolkozott, míg egyszerre csak könnyecskéket gördültek ki szemeiből. Azután halkan félénken megszólalt:

— Édes néni... ugy-e még nem kapott levelet... még nem tud semmit kedves mamáról... édes apámról!

— Még nincs semmi hír, kedves leányom... de azért még ne esügedj! Hátha mégis kapunk majd hirt? Bizzunk Istenben és várjunk.

(Folytatása következik.)

ILONKA BÁLBA MEGY.

(Képpel a czinlapon)

ILONKA bálba megy,
A gyermek-bálba!
Régóta ígérik —
Már alig várja.

Ki van-e vasalva
Ruhám, a fódros?
Hol is van rózsaszín
Csuklyám, a bojtos?

Mamám, édes mamám,
Addsz a keztyűmet,
Szép virágescokromat
És legyezőmet!

Igy ni! Készen vagyok!
Mind legjobban sorban.
Szálljunk a kocsiba
Kis mama, gyorsan!

Hopp! Már megérkezünk.
Ni, mennyi gyermek!
Te vagy Margit, Laci? —
Hisz mind ismerlek!

Czini czin, trata ta —
Fel, sorakozzunk!
Hegedü-, trombita-
Szóra forogjunk,

Laci már elég volt!
Most Zsiga, jöszte!
Veled foglalkozám
A deli körre.

Most meg a csárdásban
Forogjunk, Endre;
Ej, ugy megpörögtsz, mint
Annak a rendje!

Jaj, már kifáradtam
Zihál a mellem,
Karodat, s vezess el
Mamához engem!

A go

AMEGH
elfog

Itt igen jó
állott a sz
csak sürö
ételt s ita
szott, hog
lóságos fe

Kipi

vett a tör
ván hálál
adott a tá

— V

gyat rejt
mely a le
örizd jól

benne egy
gyét megl

találsz be
nek párjá
rencsédet

gondolj r
fejedelmé

Az i

totta, s b
Igen söté
te fejét, r

reggelt, n
kis világ
mindig n

hozzá. Na
gott mint
vakító fé
telen vol

ZIZUZARUZA

vagy

A gonosz varázsló barlangja.

— M e s e . —

(Vége.)

A MEGHIVÁST a molnár fia igen szívesen elfogadta, s követte a törpét lakába. Itt igen jó dolga volt, csupa kis törpékből állott a szolgaszemélyzet, és ezek ugyan csak sűrögtek-forogtak, a legfinomabb ételt s italt hozván elő. Mindenből látszott, hogy a háznak ura, a kis törpe valószínű fejedelem.

Kipihenvén magát az ifjú, búcsút vett a törpétől. — Ez azonban meg akarván hálálni a jótettet, egy kis szelenczét adott a távozonak és így szólt:

— Vedd e szelenczét. Három tárgyat rejt magában: egy falat kenyeret, mely a legvadabb állatot is megszelidíti, őrizd jól minden morzsáját; aztán van benne egy kenőcs, mellyel ha nyilad hegyét megkened, csodát fog mivelní; végre találsz benne egy gyémánt követ, melynek párját ha megleled, megtalálod szerencsédet is. Ha egyszer jó dolgod lesz, gondold reám, s ne felejtse el a törpék fejedelmét, a kis Buczit!

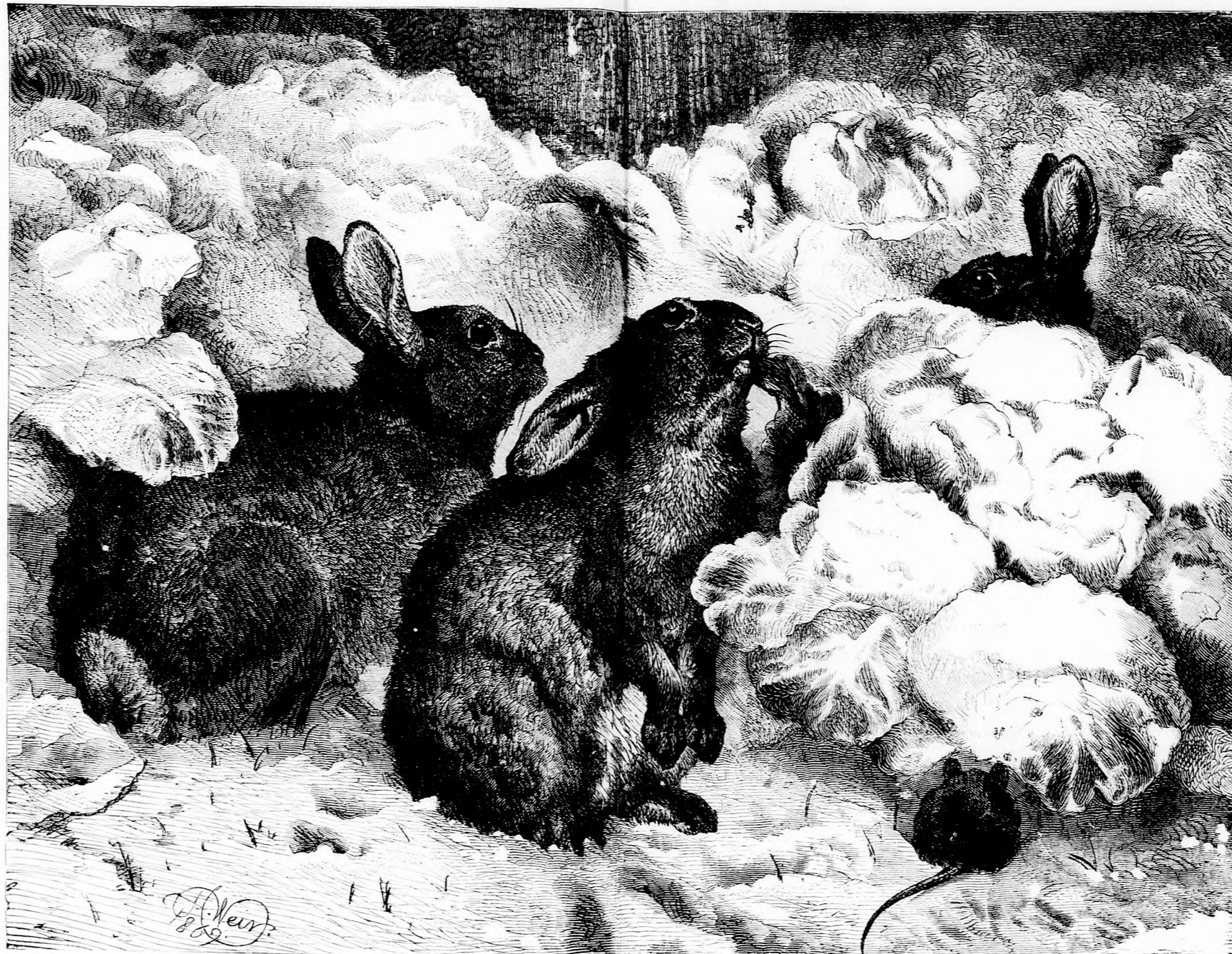
Az ifjú a legegyszerűbb utat választotta, s bátor lélekkel ment megint estig. Igen sötét kezdett már lenni s azon törte fejét, ne várja-e be valami jó helyen a reggelt, midőn messze, igen messze egy kis világosságot pillantott meg, mely mindig nagyobb lett, minél közelebb ért hozzá. Nagy szikla volt az, mely ragyogott mint a nap s midőn az ifjú odaért, vakító fény vette körül, úgy hogy kénytelen volt szeméit behúyni. Oda lépett,

és megtapogatta a sziklát. De képzelní lehet bámulatát, midőn iszonyu robajjal zuhantak le és a sziklában nyilás támadt, mely egy mély barlang bejárásának látszott lenni. Kíváncsian bámult oda, de a barlangból csakhamar egy borzasztó állat jött ki, melylyel szemben állani nem tréfa dolog ám. Lólábai, nagy szárnyai és szarvai voltak; szárnyaival, ha csak megmozdítá, oly szelet csapott, hogy erős fák is kimozdultak a földből.

E rémitő állat, mikor az ifjú meglátta, rárohant s azonnal szétépte volna, ha az ifjú nem védelmezi magát a legnagyobb erőmegfeszítéssel. Már fogyni kezdett az ifjú ereje, míg a borzasztó állat ereje nőttön nőtt; — de ekkor eszébe jutott hősünknek a szelencze s mig jobb kezével védelmezte magát, az alatt bal kezével ügyesen kivette zsebéből a szelenczét, abból a falat kenyeret oda dobta az állatnak és ime csodák csodája! az állat szelidülni kezdett s kis idő múlva az ifjú lábaihoz feküdt.

Most háborítlanul ment az ifjú a barlang mélyébe, és ehhez bizony nagy bátorság kellett, mert egészen sötét volt, s a veszély elől biztos nem lehetett. A sötét barlangban maga előtt egy kis ajtót látott, csak olyat mint egy gombostű feje, de csak a megmérhetlen távolban látszott az olyannak, mert midőn az ifjú elérte, egy kapu előtt állott. A kapu tiszta ezüsből volt, egy rajta levő gomb érintésére ezer meg ezer csengőcske hangjának kíséretében felpattant, s az ifjú egy ezüst terembe lépett. Ez tele volt kisebb és nagyobb madarakkal. A terem másik vé-

(Folytatása a 42. lapon.)

NYULACSKÁK A HÓBAN. (Lásd a 46. lapon.)

(Folytatása a 39. laphoz.)

gére ért, itt egy nagy ajtónál egy óriási nagyságu sas állott őrt, ennek nyakában egy kis arany kulcs lógott. Nem mehetett közel az ifju, mert villámgyorsasággal vállába kapaszkodott éles karmaival a sas, és szárnyait kiterjeszté, úgy hogy a szegény ifju alig bírta védelmezni magát; azonban a szelenczét megint ügyesen kinyitotta, és szerencsére néhány morzsa volt még benne ama falat kenyérből. Kétségbeejtő helyzetében a morzsákat kiszórta a földre, és a sas rögtön elbocsátá véresre marcangolt vállát, felkapdosta a morzsákat s tűrte nyugalommal, midőn az ifju a kulcsocskát levette nyakáról.

Belépett az arany ajtón, és egy arany terembe jutott, hol ezer meg ezer csuszómászó állat volt. Irtózva sietett, hogy kijusson e teremből, de ezen terem végén szintén egy nagy ajtó volt s midőn ide ért, egy óriás kigyó sziszegve fonta át derekát, és úgy összeszorítá, hogy már lélekzetét is fogyni érezte. Ekkor sebesen elővonta kését, s ügyesen úgy a kigyóba dőfte, hogy ez élettelen hanyatlott a földre. E kigyó nyakán egy kis gyémántkulcs függött, ezt minden baj nélkül levette az ifju, kinyitá az előtte álló ajtót s midőn a gyémánt terem belsőjében volt, háta mögött tompa morajjal az ajtók mind becsukódtak s az ezüst csengők zenéje, mely őt a termeken mindvégig kísérte — egyszerre elnémult.

A gyémánt terem falai mind csupa tiszta gyémántból voltak, a terem telve négy lábu állatokkal, a terem közepén pedig gyémánt trónuson egy őszhaju, fe-

hér szakállu csunya vén ember ült. Mogyorva tekintete félelmet gerjesztő volt s a mint a belépőt megpillantotta, menydörgő hangon orditá:

— Ki vagy? mit akarsz? Jó, hogy a kelepczébe kerültél, véged van! Tudd meg, hogy én a híres varázsló vagyok, — Zizuzaruza a nevem s varázs-botom egy érintésére állattá változol!

Az ifju gyorsan megkente nyila hegyét a jó kis törpétől kapott bűvös kenőccsel s így szólt:

— Nem félek én téled, vén gonosztévő.

Neki feszíté ijját, repült a nyíl, s a gonosz varázsló, szíven találva lebukott és aztán — nyom nélkül eltűnt. Csak gyémánt koronája gurult a földön; de lassan-lassan egy szép piros almává lett, mely mindég nagyobb s nagyobbra nőtt, míg végre felpattanván, — egy gyönyörű kis tündér lépett ki belőle. Oda lépett az ifjuhoz és így szólt:

— Te bátor ifju vagy, legyőzted a veszélyt, nem irtóztál e barlangot felkeresni. Te sokak megmentője lettél, jutalmul, válassz innen bármit, néked adom. Mert tudd meg, hogy e gonosz varázsló hajdan, nagyon régen legyőzött engemet s elrabolta hatalmammat. De most már megint enyém a hatalom s e barlang helyén pompás palota lesz. No's tehát, keresd meg és vidd el, ami végett ide jöttél.

Az ifju kivette szelenczéből a jól őrzött gyémántot, s mert minden állat nyakán drága kövekből összerakott nyakláncz függött, körül nézett, valjon hol leli meg az ő gyémántja párját. Egy szép őzike nyakán csillogott olyan gyémánt s a mint az ifju a nyaklánczot kö-

vével érinté,
mét gyönyörű

— Meg

kisasszony!

lem, haza vi

A királyleán

s bámulva te

san meggyő

nyáját kezét

dult vele.

A tünd

igy bucsuzot

— Leg

vozzom s nás

lakomat. Le

birodalma s

a ti szolgálit

E szava

dult a varáz

emberi alak

lotává válto

nyes diszrul

párnak. Há

szegény mo

legszebb kir

A palot

ta őket gy

szerszámba

elébe, ki ő

ves leánya

ta vejének a

átengedte m

Csaptá

ted hét orsz

radt, pedig

nak. Folyt

huznák, s a

nyat szórat

mindenki a

vével érinté, a szép özikéből hirtelen ismét gyönyörű királylány lett.

— Megtaláltalak végre, szép királykisasszony! szolt az ifju. — Most jer velem, haza viszlek szerető atyád karjaiba. A királyleány álomnak hitte az egészet, s bámulva tekintett körül. De a mint lassan meggyőződött a valóról, örömmel nyájtá kezét megmentőjének, s utra indult vele.

A tündér szerenesét kívánt nekik s így bucsuzott tőlük:

— Legyetek boldogok, én most távozom s nászajándéku hagyom nektek e lakomat. Legyen ez ezentul az ifju király birodalma s a kik itt vannak, azok mind a ti szolgálótok.

E szavakra minden állat felszabadult a varázs alól s visszanyerte előbbi emberi alakját. A barlang is királyi palotává változott. A cselédség mind fényes díszruhában hódolt az ifju királyi párnak. Hát még mennyire bámult a szegény molnár fia, mikor magán is a legszebb királyi öltönyt pillantá meg.

A palota előtt egy arany hintó várta őket gyönyörű paripákkal, aranyos szerszámban. Elmentek az öreg király elébe, ki örömkönyeket hullatott kedves leánya megérkezén. Szívesen fogadta vejének a bátor lelkű ifjut s azonnal átengedte neki fele királyságát.

Csaptak olyan lakodalmat, hogy heted hét országra szolt. Tíz banda kifarradt, pedig felváltva játszott a tánczolóknak. Folyt a bor ugy, mintha kutból huznák, s az ifju király a nép közé aranyat szóratott, hogy emlékezzék vissza mindenki azon időre, mikor királylány

lett. Buczi, a törpék fejedelme szintén megjelent a lakodalmon törpéivel; ittak is egészségére, mert egyrészt ő volt eszközője a mai nap örömeinek.

Eljött fia lakodalmára a molnár is, jutott neki is annyi, hogy a malom kerekének soha többé forognia nem kellett. Néha egy-egy kósza szél bele kapott, s az forgatta az üres malom elhagyott kerekét. És még mai napig is mind élnek Mese országban, ha ugyan már meg nem haltak.

BETŰREJTVÉNYEK.

ság

Q

$\frac{1}{2}$

$\frac{3}{6}$

$\frac{4}{6}$

Z q

$\frac{1}{16}$

$\frac{3}{10}$

$\frac{2}{3}$

ÁRTATLAN BÜVÉSZET.

Kedves Forgó bácsi!

A hosszú téli estéken, mikor már elkészültünk lezckénkkel s jóformán kifogytunk minden játékból, semmi sem okoz nekünk nagyobb örömet, mintha Gábor bácsi bekopogtat. Tudom, többi kis olvasótársaim is sokszor török esténként a fejüket, hogy hát mit is csináljanak már, mert nem mindenkinek van olyan jó Gábor bácsija, mint minékünk. Mikor ő köztünk van, no akkor ki nem fogunk a nevetésből,

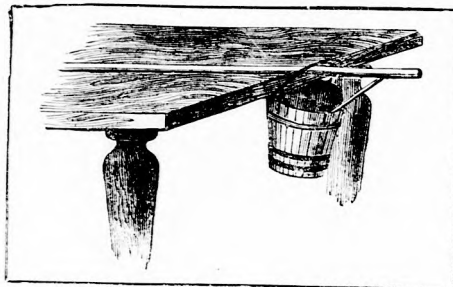
mert mindig tud valami új játékot, vagy egyéb valamit találni. Most a napokban mindenféle mesterségekre tanított meg s mivel azt hiszem, hogy kis olvasótársaim közt akad még olyan, a ki ez apró mesterségeket nem ismeri, tehát leírom s kérem kedves Forgó bácsit, rajzoltasson hozzá képecskéket, ha érdemesnek gondolja. (Szívesen megtettem. F. b.)

Az első, amit Gábor bácsi mutatott, abból állott, hogy behozatott a konyhából egy vödrot, aztán botját az asztalra fektette úgy, hogy egyik vége kissé az asztal szélén feküdt. Ezután így szólt:

— No gyerekek, akasszátok ezt a vödrot ide a bot végére, de úgy, hogy a botot nem szabad fogni, sem megerősíteni s még is meg kell tartania a vödrot.

Próbáltuk mindenféleképpen, hanem a bot csak nem akarta elbírni a vödrot, mindig fölbillent. Végre megkönyörült

rajtunk s egyszerűen megfejtette a titkot: úgy helyezte a vödrot, hogy ferdén függött, azaz fele, amennyire fogója engedte, az asztal lapja alá került. Hogy ily ferde helyzetben maradjon, megtámasztotta egy kis pálczával s ime, — a bot most már megbirta a nehéz vödrot.

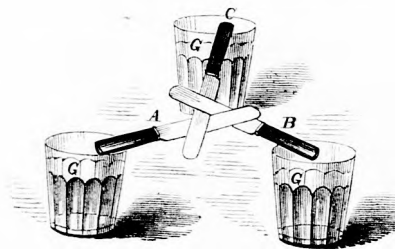
— Lássátok, fiaim, ez nem valami boszorkányság ám, szólt aztán. Ez a nehézség törvényén alapul s majd ha nagyobbak lesztek, megtanuljátok az okát.

Ezután három poharat és három kést vett elő Gábor bácsi. A poharakat csekély távolságra egymás-

tól háromszögbe állította s így szólt:

— Most e poharak széléről ezt a három kést állítsátok úgy össze, hogy a levegőben függve megmaradjanak, mint egy kis bolthajtás.

De már ezzel még annyira sem boldogultunk, mint az első feladvánnyal; hiába próbálgattuk, sehogy sem sikerült. Pedig mikor Gábor bácsi aztán megmutatta, hogy kell csinálni, nagyon egyszerűnek találtuk. A rajzból kis olvasótársaim is bizonynyal könnyen megértik. A G. betűvel megjelölt három pohár oly tá-

volságban áll egymástól, hogy a kések a közepén jól összeérhetnek. A három kés A. B. C. azután oly módon teendő egymás fölé, mint a rajzon láthatni, — s ekkor megáll szilárdul, úgy hogy erővel sem lehet lenyomni.

Ugyan ilyen módon természetesen egyebet is lehet összeállítani s nemcsak

épen pohárkurta száru egy kis állványnélkül megáll oly erősen, hogy lezckét is.

Nagyon nekünk ez a nem hagyott Gábor bácsija, hogy még meglamit.

— Jól van egy poharat zetekide. Ez leteszem az két oldalt messze tőledarab négy. Most a poháritom, úgy dalt a négy osokon nyu az abrosz és czár bent v gyétek ki a szabad hoz nem szab eszköz has

Meglepetünk Gábor Hiszen az -- ha csak szabad has poharat me bad meg akkor a nem is lehet

— Deh szólt Gáb Meglássátok hivom, hát

Ezzel körmével komoly kép

épen pohár szélén. Gábor bácsi három kurta száru szivar-pipácskából is csinált egy kis állványt, mely minden támaszték nélkül megállott az asztalon, még pedig oly erősen, hogy elbirta a teli vizes palackot is.

Nagyon megtetszett nekünk ez a mulatság s nem hagyunk békét Gábor bácsinak, kérjük, hogy még mutasson valamit.

— Jól van. Adjatok egy poharat. Most nézzetek ide. Ezt a krajczárt leteszem az abroszra, két oldalt pedig, nem messze tőle ezt a két darab négy krajczárost. Most a poharat reá borítom, úgy hogy két oldalt a négy krajczárosokon nyugszik és így egy kis rés van az abrosz és a pohár széle közt. A krajczár bent van, a pohár közepe alatt. Vegyétek ki a krajczárt, de a pohárhoz nem szabad hozzányulni és kezeteken kívül nem szabad egyéb eszközt használni.

Meglepetve bámultunk Gábor bácsira. Hiszen az lehetetlen — ha csak ujjainkat szabad használni, a poharat meg nem szabad megmozdítani, akkor a krajczárt nem is lehet kivenni.

— Dehogy nem! szolt Gábor bácsi. Meglássátok, ha én hívom, hát kijön a krajczárka.

Ezzel a pohár közelében elkezdte körmével az abroszt kaparni s roppant komoly képpel mondogatá:

— Gyere ki krajczárka, gyere ki!

Az abrosz rángatására persze a krajczár megmozdult s apránként előbujt a pohár alól, mi pedig természetesen nagyot kacagtunk a jó tréfán.

— No még egyet mutatok s aztán vége! szolt ismét Gábor bácsi. Adjatok egy pezsgőpoharat — — így ni! Ebbe előbb egy krajczárt teszek, így... most följe egy négy krajczárost. Ez, látjátok, egészen elzárja az alól levő krajczárt. — Hogy lehet mégis az alól levő krajczárt megmozdítani, sőt ki is venni a pohárból a nélkül, hogy a fölött levő négy krajczárost és a poharatkezekkel érintenének?

— Ugyan, Gábor bácsi! szoltunk mindnyájan, hiszen az már aztán igazán teljesen lehetetlen.

— Lehetetlen? Nézzétek!

És Gábor bácsi teljes erejéből belefújt a pohár egyik oldalába. A levegő nyomásától a négy krajczáros természetesen félrebillent s az alatta levő krajczárhoz eresztette a levegőt, a krajczár pedig az erős, hirtelen fuvás folytán kiugrott a pohárból. Ehhez persze már kissé több ügyesség szükséges, de Gábor

bácsi megmutatta, hogy lehetséges.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok

hü kis olvasója
Fodróczy László.

NYULACSKÁK A HÓBAN.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

NAGY hideg jár, kemény fagy van,
Dermed minden a zord fagyban.
Kert végében elfelejtve
Nehány káposzta-fejecke.

Azaz: dehogy is felejtve,
Három kis nyul észrevette.
Hamarjában odafutnak,
Meglakmároznak ugyancsak!

A nyul vigán eszik, makog,
A hó jó keményre fagyott:
Mely elárulná, a lábnyom,
Nem látszik meg a hó-háton.

És e káposztára végre
A gazdának nincs szüksége.
Csak azután nyulam, komám,
Résen légy és jól vigyázz ám.

»Jól is vigyázzatok, kérlek.«
Igy szól ott a poeza-féreg,
»Mert a gazda udvarában
Ügyes nyulfogó agár van!«

A FORRÓ ÉGÖV ALATT.

— I. A tó partján. II. A szobában. —

(Képekkel a 36 és 37. lapokon.)

Most, mikor mi itt ugyancsak fázunk
és szaporán emelgetjük lábainkat a
esikorgó, fagyos havon, a földnek más ré-
szein, a forró égöv alatt javában süt a
nap és az emberek ott úgy izzadnak, mint
mi a legforróbb nyári napon. A forró
égöv alatt nem is tudják, mi az a tél, a
havat híréből is alig ismerik, s a tél ott
mindössze abból áll, hogy néhány hétig
szakadatlanul esik az eső.

A forró égöv alatt épen a folytonos
nagy hőség miatt egészen más az állat-
és növényvilág mint minálunk. A fák, fü-

vek roppant nagyra nőnek s nagyobb-
részt olyan fajták, hogy minálunk a téli
hideg miatt azzonnal elpusztulnak s ezért
csak melegházban ritkaságképen növeszt-
jük. Az állatok is, melyek ott élnek, any-
nyira szeretik a nagy meleget, hogy mi-
nálunk a szabadban meg nem élhetnének
és ezt mi esőppet sem bánjuk, mert a
forró égöv alatt számos olyan állat ta-
nyáz, melylyel épen nem volna jó talál-
koznunk. Ott lakik az erdőben a hatal-
mas oroszlán, a vérszomjas tigris és
több más veszedelm s fenevad s még a
vizekben is nemcsak holmi ártatlan ha-
lacszkák uszkálnak, hanem félelmes kro-
kodilusok és vizilovak. — Különösen a
viziló veszedelmes szörnyeteg s ha a ta-
vakon esolnakázó emberek ezzel találko-
znak, azt hiszem, nem nagyon örvende-
nek. A viziló roppant nagy és erős, bőre
pedig olyan vastag, hogy a golyó keresz-
tül nem hat rajta s csak úgy lehet meg-
ölni, ha fülén, szemén vagy száján találja
a golyó. Az ott lakó emberek azonban
még félig vad szerecsenek, kiknek jó
fegyverük nincs s ezért ha vizilovak közé
tévednek, ugyancsak iparkodnak men-
külni.

Mi, ha kint nagy hideg van, a fütött
szobába menekülünk; de a forró égöv
lakosa a szörnyű hőség elől hiába megy
be a házba, ott is csak olyan forróság
uralkodik és így azt hiszem, kis olvasóim,
nem igen fognátok oda vágyakozni. Nem
is találjátok ott kedvencz házi állatain-
kat, a hízelt ciczát, az okos hű ku-
tyát. Ott egészen másfajta állatok jár-
nak-kelnek a szobákban. A ki szereti az
állatokat, tart lassan czammogó teknős
bekát, mely könnyen megszeliül s szaba-
don mászkál ide-oda a szobában; az ágy
szélén papagájok rikácsolnak, míg majom
koma mindenféle tréfákat üve ugrándo-
zák jobbra-balra. — Én bizony nem ad-
nám értük az én hű Virgoncz kutyámat,
sem a kedves tarka kis ciczámat.

ILYEN szép k...
mes dolog m...
hanem kint a...
korcsolyázás,
hóton! Azon...
csak addig k...
nem fázunk s...
hatuk kint va...
szobába. Aki...
indulni, az bi...
mulatságosnak

Minálunk...
bos vidéken i...
utazni még ne...
dolog. De va...
gény emberek...
utra kelnek,
még valaha.

van, az Alpes...
tek meg a téri...
zasztó ám a tél...
csak keskeny...
ket több ölnyi...
gyalog, vagy...
járni s az uta...
ped-e be vala...
el is kerüli, m...
den perczben...
madnak a hó...
ról pedig min...
hőtömegek s l...
eltemetik az e...

Persze al...
télnek idején...
de mégis sok...
magát s külö...
gyén kerestü...
utaznak. Eze...
magasságban

Megt...
megjeleni.

A SZENT-BERNÁTHEGYI MENEDÉKHÁZ.

(Képpel a 48. lapon.)

Ilyen szép kemény hideg télben kellemes dolog nemcsak a jó meleg kályha, hanem kint a szabadban is a csuszkálás, koresolyázás, hát még a szánkázás a sima hóton! Azonban az már tagadhatatlan, csak addig kellemes ez, míg kissé meg nem fáztunk s míg kedvünk szerint maradhatunk kint vagy mehetünk be a fűtött szobába. Aki hosszabb utra kénytelen indulni, az bizony csöppet sem találja mulatságosnak a zimankós téli időt.

Minálunk, a sík földön, vagy dombos vidéken is de jó utakon, szánkán utazni még nem épen nagyon veszedelmes dolog. De vannak vidékek, ahol a szegény emberek, mikor így télnak idején utra kelnek, nem tudják, haza térnek-e még valaha. E vidék Európa közepén van, az Alpes hegységek között, (nézzétek meg a térképen) itt aztán igazán borzasztó ám a tél. A magas hegycsucok közt csak keskeny szakadások vezetnek s ezeket több ölnyire betemeti a hó; itt csak gyalog, vagy legfeljebb öszvérrel lehet járni s az utas soha sem biztos, nem süpped-e be valamely mélységbe. És ha ezt el is kerüli, más veszedelem érheti minden perczen. A hegyek közt hirtelen támadnak a hóförgetegek, a hegycsucokról pedig minduntalan gurulnak le a nagy hótömegek s lent a keskeny uton gyakran eltemetik az embereket.

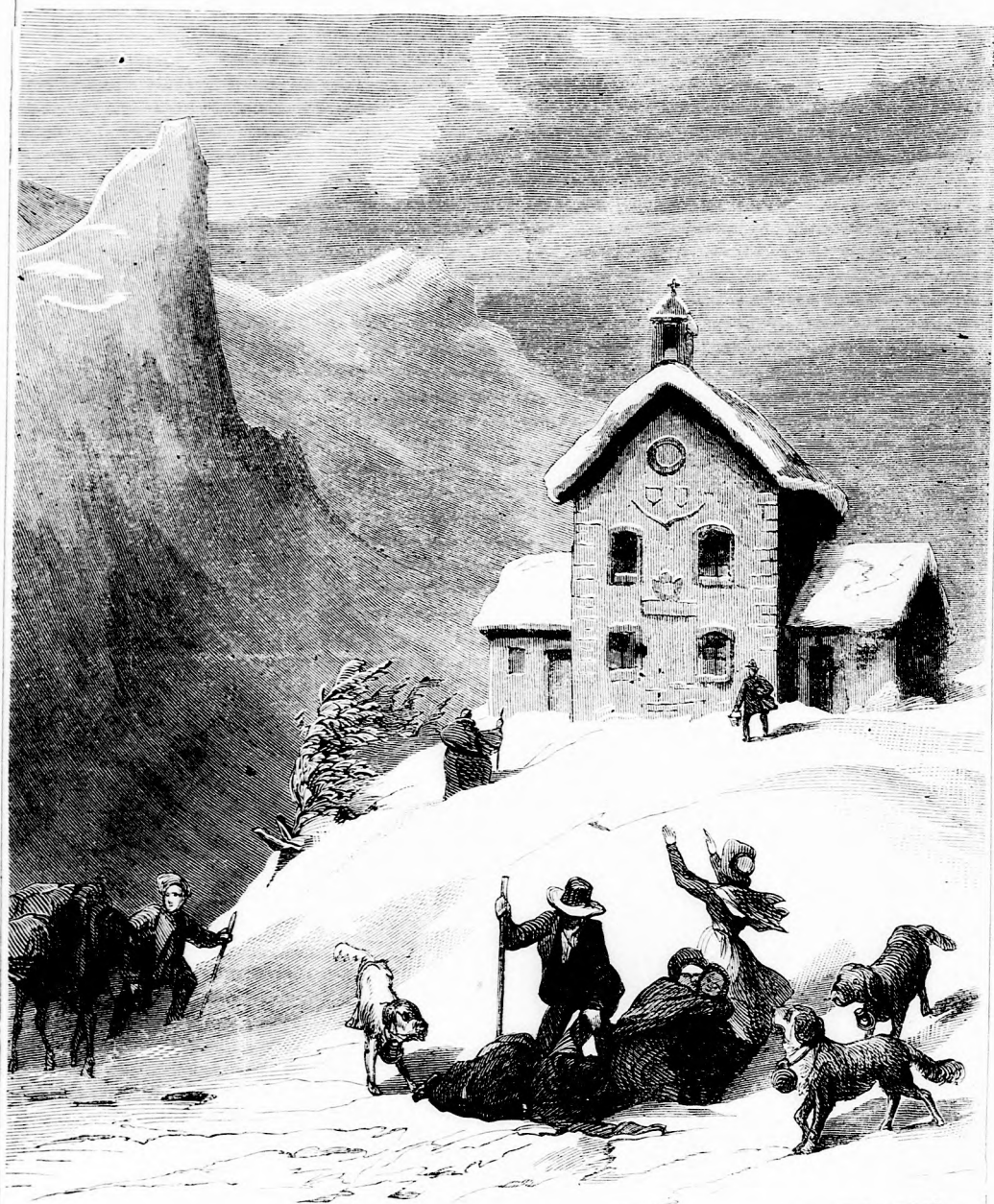
Persze aki elkerülheti, nem is utazik télnak idején ezen a veszedelmes tájon; de mégis sok ember kénytelen rászánni magát s különösen a Szent-Bernát hegyén keresztül vezető uton mindig sokan utaznak. Ezen a hegyen, 7548 lábnyi magasságban vagy egy zárda s ebben

lakik télen-nyáron tizenkét jámbor, derék szerzetes. És tudjátok, mért laknak e derék férfiak télen át is e rettenetes helyen? Azért, hogy az utasoknak menedéket, segítséget nyujtsanak. Mihelyt látják, hogy hófürgeteg dühöng odakint, azonnal megindulnak különféle irányban; jól ismerik az egész hegyvidéket, tudják, merre szoktak az utasok járni s még azt is, hol tévednek el legkönnyebben, hol érheti őket leginkább a veszedelem. De nem egyedül mennek, magukkal viszik okos kutyáikat is, melyek méltán híresek. E kutyák rendkívül erősek és bámulatos szaglással bírnak, úgy hogy a hó által eltemetett embereket megérik, ha husz lábnyi mélységben vannak is. Az ilyen helyen megállanak, jelt adnak s a derék szerzetesek aztán kiássák a hó alól a szerencsétlen utast. A kutyák nyakára egy kis hordócska van kötve s ebben erősítő ital van, hogy az átfázott, elgyöngült utasok rögtön kaphassanak egy kis erősítőt.

Megtörténik néha, hogy maguk a nemesszívü szerzetesek is veszedelembe jutnak, midőn embertársaikon segíteni igyekeznek. De ez nem ijeszti őket vissza s egész télen át buzgón folytatják munkájukat. Zárdájukba némelykor 300 utas is összegyül és menedéket, ápolást talál mindaddig, míg az időjárás jobbra nem fordul annyira, hogy veszély nélkül folytathatják utjokat.

És a nemes szívü szerzetesek nem kívánnak semmi jutalmat önfeláldozásukért, mert ők igazán jót akarnak cselekedni.

Megfejtések és megfejtők és Forgó bácsi postája a jövő számban fog megjelenni.

A SZENT-BERNÁTHEGYI MENEDÉKHÁZ. (Lásd a 47. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.

